

Marcel Levi

Het verschil tussen apotheek en drogist is tot nul gereduceerd

VINCENT BOON

Druppels

Gelukkig gezegend met een goede gezondheid heb ik nauwelijks enige ervaring als patiënt. Kort geleden moest ik evenwel bij de oogarts een kleine ingreep ondergaan en ging ik aansluitend gewapend met een recept voor antibioticadruppels voor het eerst van mijn leven naar de apotheek bij mij in de buurt. Na langdurig getik op een computer door de assistente kreeg ik uiteindelijk mijn felbegeerde oogdruppels. Ik had me een beetje voorbereid op allemaal vragen over eventueel ander medicijngebruik of allergieën of nog meer zaken die volgens de nieuwste richtlijnen apothekers onmisbaar maken, maar niets van dat alles. En de door de branchevereniging van apothekers zo dikwijls geroemde patiënt-educatie bestond louter uit de opmerking 'U weet wel hoe het werkt, hè?' Een beter bewijs dat in de praktijk het verschil tussen een apotheek en een drogist tot nul is gereduceerd, kun je niet krijgen. Maar ik was allang blij dat ik mijn druppels had en nog wat beduusd van alles wat me die middag was overkomen ging ik naar huis.

Thuis aangekomen realiseerde ik me opeens dat ik helemaal niet had betaald in de apotheek en schuld bewust keerde ik terug naar de winkel en biechtte dit op aan de assistente. Die keek me met een verbijsterde blik aan en verklaarde dat dit medicijn werd vergoed door de zorgverzekeraar en ik niets hoefde te betalen. Via de computer had ze achterhaald waar ik was verzekerd. Ik was natuurlijk nieuwsgierig hoe duur die oogdruppels dan wel waren en dit bleek iets van 7 euro te zijn. Enkele weken later viel er een acceptgiro van mijn zorgverzekeraar op de deurmat met het verzoek een bedrag van 7 euro naar hen over te maken; dit

viel immers onder mijn eigen risico. Wat een waanzinnig systeem. Waarom kan ik niet gewoon 7 euro betalen in de apotheek voor die druppeltjes (net zoals bij de drogist) en wordt deze hele bureaucratische malle molen in gang gezet? Ik heb het idee dat alleen al aan administratie- en transactiekosten een veelvoud van die 7 euro is rondgepompt.

Later vroeg ik me af waarom iets wat 7 euro kost überhaupt door de zorgverzekeraar wordt vergoed. Ik heb nog altijd de misschien naïeve illusie dat ik me verzeker voor onverwachte ellende die zulke hoge kosten met zich meebrengt dat ik die niet wil of kan dragen. Zo is ook mijn auto verzekerd voor grote schade, maar niet voor een kapotte ruitenwisher of een lekke band. Waarom regelen we het in Nederland niet gewoon zo dat alleen kosten boven een bepaalde drempel worden vergoed, in plaats van dit malle systeem met op zijn minst drie elkaar betalende partijen met alle bijbehorende administratie? Onverwezen bezoekje aan de eerste hulp: gewoon even pinnen bij de kassa aan de uitgang. Kuurtje antibiotica voor een urineweginfectie: direct afrekenen aan de balie van de apotheek. En ja, is de nota meer dan 100 euro, dan bent u daarvoor verzekerd. Een dergelijk systeem geeft mensen ook veel meer het idee waar ze voor betalen en wat dingen kosten. Natuurlijk begrijp ik ook wel dat sommige mensen de pech hebben dat ze vaak lage kosten hebben en dat het bij elkaar dan toch een heel bedrag kan zijn, maar waarom accepteren we niet dat tegenvallers gewoon bestaan en compenseren we mensen die het echt niet kunnen dragen, zoals we nu ook doen, via een zorgtoeslag of belastingaftrek? ■